

Sobota, 18. června

Voda byla tak studená, že jí vyrazila dech. Heather se prodírala davem mladých lidí, kteří se tísnili na pláži a na mělčině, mávali ručníky a podomácku vyrobenými transparenty a pokřikováním povzbuzovali zbývající skokany.

Zhluboka se nadechla a ponořila se. Povykování a smích okamžitě umlkly.

Zůstal s ní jen jeden jediný hlas.

Takhle jsem to nechtěl.

Ty oči s dlouhými řasami, piha přímo pod pravým obočím.

Jenže na ní prostě něco je.

Na ní něco je. Což znamená, že na tobě není nic.

Zrovna ten večer se mu chystala říct, že ho miluje.

Chlad jí pronikal tělem jako bouřlivý, hřmotný příboj. Měla pocit, jako by její džínové šortky tížilo závaží z kamene. Naštěstí však díky rokům závodění s Bishopem v potoce i v kamenolomu byla zdatná plavkyně.

Voda byla plná svíjejících se těl, kopajících nohou, cákajících paží – skokanů šlapajících vodu a lidí, kteří se připojili k všeobecnému veselí, brodili se po kamenolomu oblečení, s plechovkami piva a jointy v ruce. Heather slyšela vzdálený rytmus, slabé dunění a nechávala se jím unášet – bezmyšlenkovitě, beze strachu.

O to přesně v Panice jde: Nemít strach.

Heather se vynořila na hladinu, aby se nadechla, a zjistila, že už přeplavala úzký pás vody a ocitla se u druhého břehu, ošklivé haldy pokroucených slizkých kamenů, porostlých černým a zeleným mechem, která vypadala jako prastará sbírka kousků ze stavebnice Lego. Balvany poseté dírami a prasklinami se zvedaly z vody a stínily hladinu pod sebou.

Už skočilo třicet jedna lidí, všichni z nich Heatheřini kamarádi a bývalí spolužáci. Na vrcholku hřebene – rozeklaného skalnatého výčnělku tyčícího se dvanáct metrů nad severní stranou kamenolomu jako ohromný zub – už otálel jen hlouček lidí.

V té tmě je ale nebylo vidět. Světla baterek a ohňů ozařovala jen břeh, pár decimetrů inkoustově temné vody a tváře lidí, kteří skočili a teď se vítězoslavně pohupovali nad hladinou, příliš nadšení na to, aby cítili chlad, a hecovali svoje soupeře. Vrcholek hřebene se utápěl ve tmě. Skalisko obklopovaly strohy, anebo ho možná pomalu vtahovaly a pohlcovaly, kdo ví.

Heather však věděla, kdo tam ještě stojí. Všichni soutěžící se museli nahlásit, jakmile vylezli na hřeben, a Diggin Rodgers, letošní komentátor, pak jejich jména opakoval do megafonu, který si vypůjčil od svého staršího bratra policisty.

Skočit ještě měli tři lidé: Merl Tracey, Derek Klieg a Natalie Velezová. Nat.

Heatherina nejlepší kamarádka.

Heather zaklesla prsty do pukliny v kameni a přitáhla se. Dosud jen každý rok pozorovala hráče, jak se soukají nahoru po skále jako obří promáčený hmyz. Všichni pokaždé sprintovali k okraji, aby skočili jako první, i když za to žádné body nebyly. Šlo tu o hrdost.

Heather tvrdě narazila kolenem do ostrého výstupku skály. Sklonila hlavu a spatřila, jak jí po něm stéká temný pramínek krve. Kupodivu necítila žádnou bolest. Ačkoli se všude stále rozléhal křik a povzbuzování, všechny zvuky jí připadaly vzdálené.

Všechno to přehlušil Mattův hlas.

Prostě nám to neklape.

Něco na ní je.

Můžeme dál být kamarádi.

I vzduch byl chladný. Začal se zvedat vítr, zpíval v korunách starých stromů, až to znělo, jako by lesy táhle úpěly. Heather ale zima nebyla. Srdce jí divoce bušilo až v krku. Našla na skále další úchyt, zapřela se nohama o slizký kámen, nadzvedla se a přitáhla, stejně jako hráči, které pozorovala každé léto už od osmé třídy.

Tlumeně k ní doléhal Digginův hlas, zkomolený megafonem.

„Až v průběhu hry... nový soutěžící...“

Ale vítr polovinu jeho slov odnesl.

Nahoru, nahoru, nahoru. Nevšímejí si bolesti v prstech a nohou. Snaží se držet na levé straně skalní stěny, kde tvoří balvany řadu úhlů, jako vyčnívající skalnatý ret, po kterém se dá snadněji vylézt.

Najednou kolem ní prosvištěl černý obrys. Člověk. Heather skoro uklouzla, ale na poslední chvíli se chodidly pevněji zaklesla na úzké římsce a zaryla prsty do skály, aby udržela rovnováhu. Dav hlasitě zajásal a první, co Heather napadlo, bylo: *Natalie*.

Pak ale zaburácel Digginův megafon. „A už je tam, dámy a pánové! Merl Tracey, náš třicátý druhý soutěžící, právě skočil!“

Už jsi skoro nahoře. Heather rychle sklouzla pohledem za sebe na strmý sráz rozeklaných skal a temné vlny rozbíjející se o úpatí hřebene. Najednou jí přišlo, že je tisíce kilometrů daleko.

Heather se na chvíli v hlavě rozjasnilo, jako by vítr odnesl i všechn vztek a bolest a najednou zatoužila slézt po skále zpátky do bezpečí pláže, kde čekal Bishop, a pak by spolu šli do cukrárny na půlnoční vafle s extra porcí rozpuštěného másla a šlehačky. Potom by mohli jezdit po okolí se staženými okénky a poslouchat bzučení cvrčků nebo si jen tak sednout na kapotu jeho auta a tlachat o ničem.

Jenže na to už bylo pozdě. Heather se znovu vybavil Matův hlas a lezla dál.

Nikdo neví, kdo Paniku vymyslel, nebo kdo s ní začal.

Teorií je hned několik. Někteří to připisují uzavření papírny, po němž přišlo čtyřicet procent dospělé populace městečka Carp ve státě New York přes noc o práci. Mike Dickinson, nechalně proslulý tím, že se nechal zatknout za distribuci drog ještě tu noc, kdy byl zvolen králem maturitního plesu a teď vy-

měňuje brzdové destičky v autodílně Jiffy Lube u silnice číslo 22, si taky rád připisuje autorství. Proto ještě teď, sedm let po maturitě, vždycky chodí na Zahajovací skok.

Žádná z těchto historek ovšem není pravdivá. Panika v Carpu, chudém městečku uprostřed ničeho, kde žije zhruba dvanáct tisíc lidí, začala podobně jako spousta dalších věcí – protože bylo léto a nebylo co dělat.

Pravidla jsou prostá. Den po maturitě se koná Zahajovací skok a hra potom trvá celé léto. Po splnění posledního úkolu shrábne vítěz výhru.

Na výhru se skládá celá střední škola města Carp, bez výjimek. Platí se jeden dolar za každý den vyučování, od září až do června. Ti, kdo odmítají vysolit peníze, začnou dostávat upomínky, nejdřív mírné, pak už trochu víc přesvědčivé: rozbitá skříňka, rozbité okno, rozbitý ciferník.

Je to fér. Každý, kdo se hry zúčastní, může vyhrát. To je další pravidlo. Všichni maturanti, ale *pouze* maturanti, mohou hrát, a svoji účast v soutěži oznamují Zahajovacím skokem, což je taky první úkol. Občas se do hry zapojí i čtyřicet lidí.

Vyhrát ale může vždycky jen jeden.

Hru plánují dva porotci. Vymyslí úkoly, doručí instrukce, udělují a odebírají body. Zvolí je vždycky porotci z loňského ročníku, v tom nejvyšším utajení. V celých dějinách Paniky se ještě nikdy nikdo nepřiznal, že dělá porotce.

Čas od času samozřejmě na někoho padne podezření. Kolují drby a spekulace. Carp je malé město a porotci dostávají zaplacené. Jak si Myra Campellová, která vždycky kradla jídlo ze školní jídelny, protože doma nic neměli, mohla najednou dovolit ojetou Hondu? Tvrdila, že jí peníze odkázal strýček. Jenže o tom strýčkovi nikdy nikdo neslyšel – na Myru totiž nikdy nikdo ani nepo-

myslel, dokud se do města nepřivalila v autě, se staženými okénky a cigaretou na rtech. Sluneční paprsky se od předního skla odrážely s takovou silou, že překonaly i její zářivý úsměv.

Takže Panika má dva porotce, zvolené v utajení, vázané mlčenlivostí, kteří spolupracují. Jinak to nejde. Jinak by se je lidé pokoušeli podplácet, nebo by jim dokonce vyhrožovali. Proto taky jsou dva, aby se zajistilo, že všechno poběží, jak má, a zamezilo tomu, že by jeden z porotců podváděl nebo vyzradil hráčům informace.

Kdyby hráči věděli, co je čeká, mohli by se připravit. A to rozhodně není fér.

Je to právě ta neočekávanost, ta věčná nevědomost, co je začne nahlodávat a jednoho po druhém je vyřadí.

Ve výherním banku je obvykle na konci roku něco přes 50 000 dolarů, potom, co se odečtou poplatky a svůj díl si uloupnou porotci, ať už jsou kdokoli. Před čtyřmi lety vyhrál Tommy O'Hare a pak si koupil dvě věci z druhé ruky. Jedna z nich byl citrónově žlutý Ford, v němž pak odjel do Las Vegas a všechny zbylé peníze vsadil na černou.

Následující rok si Lauren Davisová pořídila nové zuby a nová prsa a odstěhovala se do New Yorku. O dva roky později se vrátila na Vánoce do Carpu, zdržela se přesně tak dlouho, aby mohla vystavit na odiv novou kabelku a ještě novější plastiku nosu, a zase odfrčela do velkoměsta. Pak už se vracely jen fámy: Že prý chodí s bývalým producentem nějaké televizní reality show o hubnutí, že se stala modelkou spodního prádla Victoria's Secret, i když v žádném katalogu ji nikdo nikdy neviděl. (A že ji hledala pěkná řádka kluků.)

Conrad Spurlock se v rámci rodinné tradice dal na výrobu metamfetaminů a všechny vyhrané peníze nacpal do nové var-

ny pervitinu na ulici Mallory Road, protože ta předchází jim shořela na popel. Naproti tomu Sean McManus si díky výhře mohl dovolit jít na vysokou školu a chce se stát doktorem.

Během sedmi let Paniky došlo ke třem úmrtím – ke čtyřem, pokud počítáte Tommyho O’Haru, který se hned potom, co mu padla červená, zastřelil tou druhou věcí, co si za svoji výhru koupil.

Vidíte? I vítěz Paniky se *něčeho* bojí.

Takže, zpátky ke dni hned po maturitě, zahajovací den Paniky, den Skoku.

Vrátíme se na pláž, ale nejprve se ještě zastavíme pár hodin předtím, než se Heather postavila na okraj srázu, náhle zka-menělá hrůzou, strachem ze skoku.

Trochu natočíme kameru. Ještě tam úplně nejsme. Ale skoro.